

et Contoir over i et andet. Men nu er det dog ganske vist, at det vilde være en temmelig streng Fordring til saadanne Embedsmænd, der maaskee havde Embeder, der, fordi de ikke fordrede en saadan Anvendelse af Tid og Kræfter som andre, ikke vare saa høit gagerede, om Regjeringen vilde benytte sig af den Ret, der vistnok tilkommer den til at forflytte dem fra den ene Stilling til den anden, uden at der derfor tillagdes dem nogen høiere Løn. Jeg troer derfor, at der virkelig er Adskilligt, der taler for, at det kunde være ønskeligt for Forsamlingen, naar den voterer en saadan Lov, at have en Oversigt over, hvilke Embedsmænd det er, der derved skulle lønnes, uden at man derfor behøvede at komme ind paa Personligheder, idet der naturligtvis kun kunde være Tale om Embedernes Bessaffenhed, saaledes som det ogsaa har været Tilfældet ved andre Rønningsslove.

Siden jeg har reist mig, skal jeg endnu kun tillade mig en Bemærkning med Hensyn til Udvalgets Betænkning, skjøndt den maaskee nærmest vedkommer de enkelte Paragrapher; men det er dog et Principspørgsmaal, der derved kommer i Betragtning, og derfor troer jeg at turde berøre det. Den angaaer Udvalgets Uttringer i dets Betænkning, Sp. 154, hvor det har stillet et Forslag til § 7 om, at alle de Indtægter for Biforretninger, der tillægges Embedsmændene, skulle enten bortfalde eller idetmindste, naar en Gageforhøielse fandt Sted, fradrages den dem fast tillagte Gage. Jeg veed nu ikke, om det ærede Udvalg derved har tænkt sig saadanne Biforretninger, som muligen nu for Tiden kunne være af en mere varig Bessaffenhed, og kunne være overdragne til en eller anden Embedsmand. Hvis det er Tilfældet, da har maaskee den Mening, Udvalget er kommet til, noget Mere for sig; men tænker man sig, hvad der vistnok ogsaa kan være Tilfældet, derved aldeles temporaire Biforretninger, der kunne være

overdragne en eller anden Embedsmand, og som han muligen kan udføre udenfor den Tid, hans Embede ellers medtager, men kun ved forøget Anstrengelse, da kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at det vilde være meget haardt, om, naar en saadan Biforretning overdrages en Embedsmand, fordi det Offentlige netop kan være vel tjent med, at den overdrages ham, fordi det maa antages, at Bessaffenheden af hans øvrige Embedsforretninger maa afgive Betryggelse for, at han vil udføre dette Arbejde vel, om da den Extrabetaling, som det Offentlige var nødsaget til at give derfor, skulde undrages denne Embedsmand eller afskortes ham i hans faste Gage. Jeg turde maaskee her tillade mig at nævne et Par Exempler. Man kan saaledes vel tænke sig, at der kan foresalde en heel Deel Striveri ved Statens Forretninger, som Staten ellers maatte lønne en Afskriver til at udføre; dersom nu en Embedsmand ved forøget Anstrengelse, maaskee endogsaa ved at arbejde om Natten eller i den Fritid, han ellers kunde have til sin egen Disposition, vilde, for at skaffe sig Erhverv for sig og Sine, paatage sig et saadant Arbejde, saa var det unægtelig en Biforretning for det Offentlige; men jeg kan ikke nægte, at, hvis den Betaling, der var bestemt derfor, skulde komme ham til Afdrag i den faste Løn, som var tillagt hans Embede, vilde det forekomme mig at være noget strengt, ligesom jeg ogsaa paa den anden Side synes, at Billighed kan tale for, at man overdrager ham dette Arbejde fremfor Andre.

Rettelser.

- Nr. 36, Sp. 554 L. 6 f. n. „for“ læs: „har“.
 — — — — 4 og 5 f. n. „foraarjagede“ læs: „foraarjaget“.
 — — Sp. 555 L. 2 f. o. „udregnet“ læs: „udtegned“.